

okolnost za rozhodnou, nýbrž zastává názor, že pro stanovení povinnosti k placení přírážky rozhoduje den, kdy smlouva byla — ač jen ústně — uzavřena, t. j. den 10. dubna 1922. Tomuto názoru nemohl soud přisvědčiti.

Z pojmu přírážky plyne, že takováto veřejná dávka jest adnex jiné dávky, jež slouží za základ pro výpočet přírážky, takže úřad, který jest povolán vyměřiti přírážku, musí onen základ přijati tak, jak byl úřadem k tomu příslušným stanoven. Nemůže tedy úřad, který vyměřuje přírážku, samostatně zkoumati, zdali jednotlivé vyměřovací základy dávky hlavní jsou správné, a nepřísluší mu ani zjišťovati samostatně tyto vyměřovací základy a použití jich odlišně od dávky hlavní při výpočtu přírážky. Věcí tohoto úřadu jest pouze vypočítati přírážku podle základu již daného úřadem k vyměření hlavní dávky příslušným procentem předepsaným.

Proto také vlád. nař. č. 143/22 k § 33 ob. fin. novely odst. 6 správně stanoví, že lze naříkati pouze výpočet přírážky k státnímu poplatku z převodu nemovitostí, nikoliv však základ stanovený úřadem vyměřujícím poplatek státní.

K základu vyměřovaného poplatku patří objekt poplatku, totiž právní jednání, ze kterého se poplatek vyměřuje. Vztahuje se tedy přírážka na tentýž poplatný akt, ze kterého byl vyměřen poplatek státní. V platebním rozkaze, kterým byl v daném případě vyměřen státní poplatek, byla úřadem jako objekt poplatku, jak již vylíčeno, uvedena trhov^á smlouva ze 14. ledna 1923.

V době, kdy tento platební rozkaz byl vydán, což se přirozeně mohlo státi jen po 14. lednu 1923, byla již v obci zavedena obecní přírážka k státnímu poplatku převodnímu a mohl proto st-1 očekávati, že mu bude přírážka z tohoto převodu předepsána. Byl-li snad tohoto názoru, že neprávem byl poplatek vyměřen ze smlouvy ze 14. ledna 1923 a že měl býti správně vyměřen ze smlouvy z 10. dubna 1922, mohl to cestou instanční proti tomuto platebnímu rozkazu uplatňovati. V řízení týkajícím se vyměření přírážky, tuto okolnost však již uplatňovati nelze, neboť úřad vyměřující přírážku se otázkou, zdali státní poplatek byl správně vyměřen ze smlouvy ze 14. ledna 1923, dle toho, co bylo uvedeno, nemohl vůbec zabývati a musil vycházeti z předpokladu, že poplatný akt, který zavedl příčinu k vyměření státního poplatku a který jest také podkladem pro vyměření přírážky a posouzení dávkové povinnosti, se stal dne 14. ledna 1923.

Žal. úřad neměl proto důvodu vyšetřovati, zdali ústní smlouva byla uzavřena skutečně již dne 10. dubna 1922, jak stížnost vytýká, a jednal po zákonu, když vyslovil, že převod přírážce podléhá, poněvadž byla za poplatný akt státním úřadem vyměřovacím považována smlouva ze 14. ledna 1923, která se stala v době, kdy již v obci byla zavedena obecní přírážka k státnímu převodnímu poplatku.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4813.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Okolnost, že držitel motorického dopravního prostředku ho fakticky nepoužívá, neosvobozuje ho od po-

**vinnosťi platiti dávkú z držení motor. doprav. prostředků ve smyslu
vzorných pravidel vl. nař. 143/22.**

(Nález ze dne 20. června 1925 č. 12.325).

V ě c: Městská obec T. proti okresní správní komisi v Táboře stran obecní dávky z motorových vozidel.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Měst. úřad v T. předepsal platebním rozkazem ze 6. června 1924 Františku V., staviteli v T., na rok 1924 z motocyklu obecní dávku z držení motorických dopravních vozidel částkou 45 Kč. Odvolání poplatníka vyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím a zrušil platební rozkaz měst. úřadu, poněvadž František V. motorového kola v roce 1924 nepoužíval, a kdyby ho byl chtěl použít, použil by ho jen ve své funkci jako okr. cestmistr ke správě silnic tak, jako by bylo okresní (§ 2 odst. a) pravidel).

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podaná vytýká především, že nerozhoduje pro povinnost k placení uvedené dávky okolnost, zdali dotyčné motorické vozidlo bylo v době, pro kterou dávka byla předepsána, skutečně používáno. Soud dal stížnosti za pravdu.

Dávka se vybírá z držení motorických dopravních prostředků a podle § 3 pravidel o vybírání této dávky v T., schválených zsv-em výnosem z 5. dubna 1923, platí dávku držitel motorového vozidla, t. j. osoba, které byla vydána značka pro motorické vozidlo. Pravidla neobsahují žádného ustanovení, že by byl od placení dávky osvobozen držitel vozidla, které v době, za niž dávka byla vyměřena, nebylo používáno, nýbrž osvobozuje podle § 2 lit. b) od dávky pouze taková vozidla, která jsou určena k prodeji, jsou nepoužívána v držení oprávněných obchodníků s motorovými vozidly. O takovýto zvláštní případ však zde nejde, a nelze proto shledati, že by František V. byl od placení dávky proto osvobozen, že snad v roce 1924 motorového kola vůbec nepoužíval.

Avšak ani druhý důvod, který žal. úřad pro své rozhodnutí udal a který jest rovněž stížností vzat v odpor, totiž že motorové kolo bylo osvobozeno ve smyslu § 2 a) pravidel jako vozidlo okresu, neodpovídá zákonu. Podle tohoto ustanovení pravidel neplatí se dávka z vozidel okresu, nemá tudíž dávka vybírána býti tehdy, když by okres podle ustanovení pravidel jinak byl k placení dávky povinen. Povinnost k placení dávky nastala by však při okresu jen tehdy, kdyby byl držitelem motorického vozidla; možno tedy o osvobození okresu podle § 2 a) mluvit jen tenkrát, když jde o vozidlo, jehož držitelem ve smyslu § 3 jest okres. V daném případě jest však, jak není sporno, držitelem vozidla František V., nemůže proto pro takového soukromého držitele vozidla nastati osvobození od dávky ve smyslu § 2 a) prav. a to bez ohledu na to, zdali by snad používal svého vozidla v zájmu okresní správy silniční, neb zdali bylo snad k tomuto účelu určeno. — —